

Recenzja

dorobku naukowego, dydaktycznego, organizacyjnego i zawodowego w postępowaniu habilitacyjnym dr inż. Roberta Studzińskiego

1. Podstawa formalna wykonania recenzji

Niniejsza recenzja została przygotowana na podstawie uchwały Rady Dyscypliny „Inżynieria Lądowa i Transport” ukonstytuowanej na Wydziale Inżynierii Lądowej i Transportu Politechniki Poznańskiej. Mocą tej uchwały, datowanej na dzień 7.12.2021, zostałem powołany jako recenzent i członek komisji w postępowaniu habilitacyjnym pana dr inż. Roberta Studzińskiego, o czym zostałem poinformowany skierowanym do mnie pismem z dnia 18.12.2021 (sygnowanym numerem RD/hab/7/03/2021), podpisanym przez przewodniczącego Rady pana prof. dr hab. inż. Jacka Pielecha. Wraz ze zleceniem otrzymałem pełną dokumentację wniosku habilitacyjnego, na którą składają się materiały przygotowane przez kandydata w wersji papierowej uzupełnione przez pliki archiwizowane na załączonym do zestawu nośniku elektronicznym.

2. Podstawowe dane o habilitancie

Dr inż. Robert Studziński urodził się w Inowrocławiu 3 września 1980 roku. Jest absolwentem Wydziału Architektury, Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Poznańskiej. Dyplom magistra inżyniera uzyskał na tym Wydziale w 2004 roku, na kierunku „Budownictwo”, w specjalności „Konstrukcje Budowlane i Inżynierskie”. Promotorem pracy dyplomowej był dr inż. Maciej Szumigała. Po ukończeniu w roku 2010 czteroletnich studiów doktoranckich prowadzonych na swoim macierzystym Wydziale na kierunku „Budownictwo a Środowisko” obronił w roku 2013 pracę doktorską pisaną na temat „Optymalizacja i analiza wrażliwości płyt warstwowych z miękkim rdzeniem”, pod promotorstwem prof. dr hab. inż. Andrzeja Garsteckiego. Recenzentami pracy byli prof. dr hab. inż. Mieczysław Kuczma z Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz dr hab. inż. Maciej Szumigała z Politechniki Poznańskiej. Uzyskał w ten sposób prawo posługiwania się stopniem naukowym doktora nauk technicznych w zakresie budownictwa. Od 1 października 2008 roku pracuje na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska (obecna nazwa to Wydział Inżynierii Lądowej i Transportu) Politechniki Poznańskiej, kolejno na stanowiskach asystenta i adiunkta, w Zakładzie Konstrukcji Metalowych (po przekształceniach organizacyjnych jest to obecnie Zakład Konstrukcji Budowlanych wchodzący w skład Instytutu Budownictwa). Drugim miejscem pracy habilitanta jest Katedra Budownictwa stanowiąca część Instytutu Politechnicznego Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej im. Stanisława Staszica w Pile (obecna nazwa to Państwowa Uczelnia Stanisława Staszica w Pile). W latach 2013 – 2017 był w tej Uczelni starszym wykładowcą natomiast od października 2017 roku prowadzi w niej zajęcia dydaktyczne na zasadzie umowy zlecenia.

3. Charakterystyka głównego osiągnięcia naukowego wskazanego do oceny przez habilitanta

Habilitant w złożonym przez siebie wniosku wykazuje jako swoje główne osiągnięcie naukowe zestaw 9 monotematycznych artykułów publikowanych przez niego w

międzynarodowych i krajowych czasopismach specjalistycznych. Publikacje te łączy merytorycznie jednolita tematyka badawcza ujęta przez wnioskodawcę wspólnym tytułem „Wpływ zastosowania połączeń jednostronnych oraz przyjętych rozwiązań materiałowych i warunków brzegowych na zachowanie się paneli warstwowych”. Były one publikowane sukcesywnie, w latach 2016 – 2021. Z zestawienia przygotowanego przez kandydata wynika, że łączny współczynnik *Impact Factor* artykułów wybranych przez niego do oceny wynosi $IF=20,037$ natomiast towarzyszący temu współczynnikowi wskaźnik *Cite Score* odpowiednio $CS=25,4$. Sumaryczna liczba punktów wyznaczona przez wnioskodawcę w odniesieniu do publikacji wliczonych do ocenianego przez recenzenta osiągnięcia naukowego została ustalona na poziomie 535, w tym w szczególności 450 punktów liczonych na podstawie listy MNiSW (obecnie MEiN) obowiązującej w dniu 31.07.2019 i 85 punktów liczonych na podstawie list wcześniejszych.

4. Ocena merytoryczna wykazanego osiągnięcia

Autor ocenianego wniosku podaje, że w przywołanych przez siebie publikacjach analizował zachowanie się typowych paneli warstwowych, pracujących pod różnego typu obciążeniem, pod kątem rozeznania następujących aspektów badawczych, nie do końca jak dotąd opisanych i zinterpretowanych w literaturze naukowej w sposób dostatecznie jednoznaczny:

- ✓ możliwości efektywnego zastosowania do tego typu paneli łączników jednostronnych, nieprzelotowych, przy rozważeniu różnych materiałów rdzenia (w tym odpowiednio pianki poliizocyjanuranowej, wełny mineralnej i styropianu) i różnych scenariuszy obciążeń (w tym obciążeń w pełni statycznych i obciążeń quasi-cyklicznych),
- ✓ oceny wpływu na obserwowane zachowanie przyjętych w praktyce rozwiązań materiałowych rdzenia panelu (w tym na przykład rdzeni hybrydowych, łączących w sobie piankę poliizocyjanuranową i wełnę mineralną lub też tę samą piankę i aerożel),
- ✓ określenia wpływu jaki na finalną nośność panelu mają przyjęte w praktyce uogólnione warunki brzegowe (w tym w szczególności liczba zastosowanych łączników a także kształt przekroju poprzecznego belki cienkościennej współpracującej z elementami okładziny).

W ocenie recenzenta docenić należy stosowanie przez habilitanta w tym wykazie prawidłowej polskiej nazwy wypełnienia rdzenia panelu pianką typu PIR. Opiera się ono bowiem na poliizocyjanuranie, który jest udoskonaloną wersją poliuretanu (PUR), nie może zatem być nazywane pianką poliizocyjanurową jak chce większość autorów publikacji krajowych, nie tylko zresztą tych popularnych ale również tych specjalistycznych.

Ocenę merytoryczną dorobku naukowego przedstawionego do oceny należy zacząć od jednoznacznej konstatacji recenzenta stwierdzającej, że podejmowana w prezentowanym zestawie tematyka badawcza może bez żadnej wątpliwości zostać zakwalifikowana do dyscypliny naukowej „Inżynieria Lądowa i Transport” (identyfikowanej w zgodzie z przepisami polskiego prawa), a zatem może stanowić podstawę do ubiegania się przez autora wniosku o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego kojarzonego precyzyjnie z tą dyscypliną.

Prześledzenie „krok po kroku” dotychczasowego rozwoju naukowego kandydata prowadzi do wniosku, że po uzyskaniu przez niego stopnia naukowego doktora nauk technicznych w zasadzie nie podjął on uwiecznionych sukcesem starań aby odszukać nowe, specyficzne dla siebie pole dociekań naukowych, czego należało oczekiwać. Skupił się raczej na obszarze dobrze już przez siebie rozpoznany, kojarzony z mniej lub bardziej złożonym modelowaniem pracy pod obciążeniem różnego rodzaju paneli warstwowych, na ogół z okładziną stalową, stosowanych jako typowy element nowoczesnej lekkiej obudowy obiektów inżynierskich. Takie stwierdzenie recenzenta w żadnym razie nie deprecjonuje ani samej w

sobie tematyki badawczej reprezentowanej przez habilitanta ani tym bardziej jego dorobku naukowego uzyskanego na tym polu. Trzeba jedynie wykazać, że w przywołanych we wniosku publikacjach pojawiły się nowe, oryginalne elementy wnioskowania, w sposób istotny poszerzające dotychczasową wiedzę. Szczegółowe rozpoznanie przez recenzenta zarówno samej zawartości tych artykułów jak i uzyskanych na ich podstawie wyników pozwala mu na dość jednoznaczne potwierdzenie tak sformułowanej tezy. Swój pozytywny wniosek opiera on bowiem w tym względzie głównie na swego rodzaju formalnej kompletności podejmowanych przez habilitanta analiz. Są tam bowiem przywołane zarówno nietrywialne badania eksperymentalne jak i złożone modele numeryczne budowane dla uzyskanych z tych badań rezultatów. Na tej podstawie identyfikowane są miarodajne dla danego przypadku modele zniszczenia i w końcu formułowane i kalibrowane dla tych modeli odpowiednie równania opisujące warunki niezbędnych do weryfikacji stanów granicznych. Jest oczywiste, że dopiero tak skompletowany zestaw odpowiednio przetworzonych danych wyjściowych daje autorom publikacji możliwość wiarygodnej weryfikacji i walidacji proponowanych przez siebie rozwiązań.

„Waga naukowa” poszczególnych publikacji zamieszczonych w ocenianym przez recenzenta zestawie nie może być jednak w żadnym razie sformatowana w sposób jednolity dla każdej pozycji. Recenzent przyznaje sobie bowiem w tym względzie prawo ich własnego uporządkowania czyniąc to niewątpliwie w sposób w dużej mierze subiektywny. Trudno bowiem, w jego odczuciu, stawiać na jednym poziomie na przykład artykuł drukowany w renomowanym czasopiśmie „Journal of Computational Steel Research” i zaczerpnięty z tego samego zestawienia, opracowanego przez habilitanta, artykuł publikowany w krajowym czasopiśmie „Builder”. Praktycznym kryterium „ważenia” poszczególnych artykułów było w niniejszym opracowaniu przede wszystkim własne rozeznanie recenzenta, niemniej jednak okazało się ono być w dużym stopniu zgodne z kryterium innego rodzaju, niewątpliwie bardziej obiektywnym, takim którego miarą istotności był przypisany do danego czasopisma tak zwany współczynnik *Impact Factor*.

Za najbardziej wartościowy spośród publikacji zestawionych do oceny przez habilitanta recenzent uznaje artykuł z 2017 roku, wydrukowany w czasopiśmie „Journal of Computational Steel Research” (wydawnictwo Elsevier), pisany we współautorstwie z panią Katarzyną Ciesielczyk (140 pkt według listy ministerialnej, $IF=2,981$). Kolejną pod względem znaczenia grupę artykułów stanowi, zdaniem recenzenta, zestaw trzech publikacji, które ukazały się drukiem w czasopiśmie „Journal of Sandwich Structures & Materials” (wydawnictwo Sagem), kolejno w latach 2018, 2019 i 2020 (100 pkt według listy ministerialnej, dla tego czasopisma $IF=5,616$ – wartość z roku 2020). Współautorami dwóch z tych publikacji byli odpowiednio: pan Zbigniew Pozorski i pani Katarzyna Ciesielczyk. Trzecia była publikacją samodzielną. Do następnej grupy artykułów, o nieco mniejszej wadze, w opinii recenzenta należy przypisać prace publikowane przez wydawnictwo MDPI. W szczególności jest to artykuł publikowany w 2020 roku w czasopiśmie „Buildings” (wraz z panią Katarzyną Ciesielczyk, 70 pkt według listy ministerialnej), a także artykuł z roku 2021, publikowany samodzielnie przez habilitanta w czasopiśmie „Energies” (140 pkt według listy ministerialnej, $IF=2,702$ – wartość z roku 2021). Kolejny artykuł z ocenianego zestawu, opublikowany w 2020 roku w krajowym czasopiśmie „Builder” (20 pkt według listy ministerialnej) wraz z panią Katarzyną Ciesielczyk, recenzent traktuje jako jedynie uzupełnienie, choć niewątpliwie interesujące i wartościowe poznawczo, tych cytowanych powyżej. Przedstawiony do oceny zestaw został przez habilitanta dopełniony dwoma referatami konferencyjnymi. Pierwszy z nich, napisany samodzielnie, był prezentowany i dyskutowany podczas konferencji „Shell Structures: Theory and Applications” (SSTA) – Gdańsk 2017, drugi natomiast, przygotowany wspólnie z panią Katarzyną Ciesielczyk, odpowiednio podczas konferencji „Recent Progress in Steel and Composite Structures” (ICMS) – Zielona Góra 2016.

Szczegółowa analiza przywołanych powyżej publikacji prowadzi do konstatacji recenzenta, wyrażonej w sposób jednoznaczny, że habilitant potrafi wskazać w swoim dotychczasowym dorobku zestaw monotematycznych publikacji, takich które ukazały się drukiem w renomowanych czasopismach naukowych, dzięki którym wnosi on do reprezentowanego przez siebie obszaru badawczego oryginalną i istotną merytorycznie wartość poznawczą. Zestaw ten spełnia wymagania ustawy zarówno w sensie ilościowym jak i, przede wszystkim, w sensie jakościowym. Recenzent pragnie przy tym podkreślić, co wydaje się istotne dla oceny habilitanta, że w pracach ocenianych w prezentowanym zestawie w zasadzie brak wielokrotnych powtórzeń tych samych fragmentów tekstu i, ewentualnie, analogicznych lub też zbliżonych do siebie konstatacji i konkluzji. Zawierają one zatem materiał merytorycznie i formalnie różnorodny, dotyczący różnych aspektów badawczych i odniesionych do tych aspektów rozmaitych podejść obliczeniowych. Szczegółowy wykaz osiągnięć habilitanta którym on sam przypisuje cechy oryginalności znajduje się we wniosku dołączonym do dokumentacji. Recenzent nie wnosi do niego istotnych zastrzeżeń ani też uwag krytycznych deprecjonujących poszczególne elementy tego zestawienia.

Swoją pozytywną ocenę w tym zakresie recenzent warunkuje jednak wymogiem przedstawienia przez habilitanta członkom Komisji jednoznacznych oświadczeń współautorów, zwłaszcza pani Katarzyny Ciesielczyk, ale takich, w których podany zostanie wprost procentowy wkład habilitanta włożony przez niego w opracowanie każdego z dzieł prezentowanych w zestawie. W oświadczeniach złożonych we wniosku w obecnej formie brak bowiem tego typu informacji. Podano w nich jedynie sam sposób rozdziału zadań podejmowanych przez każdego ze współautorów ocenianych prac, bez przypisania do tych zadań odpowiadających im wag procentowych.

5. Próba identyfikacji uzupełniającego osiągnięcia naukowego

Dotychczasowy dorobek naukowy habilitanta wydaje się jak dotąd dość słabo zróżnicowany tematycznie. W swoich dociekaniach skupił się on bowiem co prawda na rozważaniu różnego typu zagadnień, niemniej jednak były one zawsze, choć w mniejszym lub większym stopniu, związane z badaniem zachowania się pod obciążeniem typowych płyt warstwowych z okładzinami obejmującymi współpracujący rdzeń. Wybór uzupełniającego osiągnięcia naukowego, o odpowiedniej wadze naukowej i o odpowiednim stopniu oryginalności, nie jest zatem w tym przypadku dla recenzenta zadaniem ani prostym, ani też takim, które nie budzi jego wątpliwości. Pragnie on jednak wskazać na tym polu projekt naukowy DOB-BIO 10/001/02/2019, co stanowi oznaczenie grantu zatytułowanego „Budowa platformy do prowadzenia testów, eksperymentów procesowych oraz neutralizacji materiałów i urządzeń wybuchowych”, finansowanego przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju. Dr inż. Robert Studziński jest wykonawcą w tym projekcie. Jego merytoryczny wkład odniesiony do tego rodzaju zagadnień został jak dotąd udokumentowany dwiema publikacjami naukowymi, drukowanymi w latach 2020 – 2021, których jest współautorem. Zostały one wydane w wydawnictwie MDPI (odpowiednio w czasopismach „Materials” i „Energies”, każde z nich wyceniono na 140 pkt według listy ministerialnej). Trzecia publikacja z tej dziedziny, co wynika z informacji zawartej we wniosku, będzie w najbliższym czasie drukowana w bardziej renomowanym czasopiśmie „Defence Technology” (100 pkt według listy ministerialnej, wydawanym przez wydawnictwo Elsevier). Ocenę formalną tego osiągnięcia w dość znacznym stopniu osłabia fakt stosunkowo licznego, bo w poszczególnych przypadkach odpowiednio: 6-cio, 7-mio i 8-mio osobowego zespołu autorskiego. Poza tym, obiektem badań w tym projekcie pozostają nadal w dużej mierze dobrze znane habilitantowi płyty warstwowe. Zasadniczo odmienny jest jednak sposób ich obciążenia, a to niewątpliwie różnicuje konieczny do zastosowania w praktyce aparat obliczeniowy.

Sumując powyższe, w opinii recenzenta wskazany w tym punkcie recenzji zakres badań spełnia, choć niestety jedynie w sposób minimalny, wymóg formalny dotyczący identyfikacji uzupełniającego osiągnięcia naukowego habilitanta, odmiennego od tego, które stanowi dla niego podstawowy przedmiot oceny.

6. Projekty badawcze w rozwoju naukowym habilitanta

Oprócz wspomnianego powyżej projektu naukowego DOB-BIO 10/001/02/2019, finansowanego ze środków NCBiR, pan dr inż. Robert Studziński brał czynny udział w realizacji kilku innych projektów tego typu. Spośród tych wymienionych przez habilitanta w opracowanym przez niego wniosku recenzent chce szczególnie wyróżnić projekt zatytułowany „Mechanika połączeń jednostronnych w konstrukcjach warstwowych”, realizowany w latach 2019 – 2020. Był on finansowany przez Narodowe Centrum Nauki w ramach konkursu „Miniatura”. Habilitant pełnił w tym programie rolę kierownika, można więc domniemywać, że był nie tylko głównym autorem składanego przez siebie wniosku ale również jego inicjatorem i w konsekwencji przyznania środków jego podstawowym wykonawcą. Pozostałe trzy programy naukowe wykazane we wniosku prezentowanym do oceny jako te, w których wnioskodawca pełnił rolę kierownika, trzeba zakwalifikować do projektów o raczej ograniczonym znaczeniu. Były one bowiem finansowane kolejno w latach 2014 – 2015, 2015 – 2016 i 2020 – 2021 jedynie przez macierzystą uczelnię, w ramach wspierania rozwoju młodej kadry naukowej. Niniejszy zestaw uzupełnia zadanie badawcze wykonywane w ramach programu LIDER/20/521/L-4/12/NCBR/2013, zatytułowane „Identyfikacja i modelowanie zjawisk nieliniowych w strefie kontaktu koła z szyną celem opracowania nowego profilu koła tramwajowego”. Habilitant nie podaje we wniosku czy pełnił w tym projekcie rolę kierownika czy był w nim jedynie jednym z wykonawców. Recenzent przypisuje jednak do tego programu należną mu wagę. Czyni tak z dwóch powodów. Po pierwsze był on finansowany przez NCBiR, miał zatem charakter ogólnopolski. Drugą kwestią jest pewna odmienność tematyczna różniąca te rozważania od rozwijanych później przez wnioskodawcę zagadnień związanych z pracą pod obciążeniem typowych płyt warstwowych. Wskazuje ona bowiem, w rozumieniu recenzenta, na swego rodzaju predylekcję habilitanta wykazywaną na wczesnym etapie jego kariery naukowej i kierującą go na rozwijanie zaawansowanych metod obliczeniowych prowadzonych w ujęciu numerycznym.

Trzeba również zaznaczyć, że przed uzyskaniem stopnia doktora, w latach 2008 – 2010, pan dr inż. Robert Studziński brał udział w charakterze wykonawcy w projekcie naukowym N N506 396835 zatytułowanym „Statyka, stateczność i optymalizacja płyt warstwowych” i finansowanych przez ówczesny Komitet Badań Naukowych. Wyniki uzyskane w tym projekcie zostały przez niego wykorzystane do opracowania i późniejszej obrony dysertacji doktorskiej.

W podsumowaniu tego punktu recenzji recenzent stwierdza, że udział habilitanta w realizacji sformalizowanych projektów naukowych został w wystarczającym stopniu potwierdzony i może stanowić podstawę, w charakterze oceny cząstkowej, do pozytywnej oceny finalnej dotyczącej całości jego dotychczasowego dorobku.

7. Współpraca międzynarodowa i międzyuczelniana

Jednym z wymogów formalnych w ocenie osiągnięć naukowych habilitanta jest odniesienie się recenzenta do kwestii czy mają one charakter jedynie lokalny, zostały bowiem uzyskane jedynie na macierzystej uczelni, czy też uzyskano je we współpracy na polu międzynarodowym lub chociażby międzyuczelnianym. Zdolność bowiem do nawiązania tego rodzaju współpracy, a następnie do jej efektywnego kontynuowania, potwierdzona w odpowiednim stopniu, daje recenzentowi niezbędną gwarancję, że habilitant w swym dalszym rozwoju sprostą zadaniom przypisanym do samodzielnego pracownika naukowego, a więc osoby która nie tylko stawia przed sobą nowe zadania naukowe ale przede wszystkim jest w

stanie budować specjalistyczne zespoły badawcze, często o zróżnicowanym a nawet wielonarodowym składzie, dzięki którym uzyska satysfakcjonujące go rozwiązania.

Habilitant wskazuje w tym względzie na swoją wizytę studyjną w Institute of Continuum Mechanics stanowiącym część Uniwersytetu w Hanowerze Niemcy). Miała ona miejsce w dniach 17-23.01.2016 i była zorganizowana w ramach programu „Staff Mobility for Training”. Opiekunem merytorycznym w czasie tej wizyty był prof. P. Wriggers. Jej podstawowym celem było zapoznanie się habilitanta z najnowszymi osiągnięciami dotyczącymi modelowania zniszczenia w konstrukcjach kompozytowych. Drugą „międzynarodową wizytą” wnioskodawcy był jego udział w szkoleniu organizowanym w 2010 roku przez CISM w Udine (Włochy), na temat: „Advances of soft computing in engineering”. Koordynatorem tego szkolenia był prof. Zenon Waszczyszyn z Politechniki Krakowskiej.

W ocenie recenzenta jedynie dwie, zresztą stosunkowo krótkie, wizyty międzynarodowe wydają się być na tym polu w ocenie całego dorobku naukowego osiągnięciem bardzo mizernym. Recenzent jest świadom realiów finansowych panujących w krajowych uczelniach, niemniej jednak nie widzi zaangażowania habilitanta w samodzielne poszukiwanie możliwości współpracy w tym zakresie. Nie ma przecież formalnych przeszkód aby próbować tego rodzaju współpracy na przykład w ramach ogólnodostępnych programów COST czy też, co nieco trudniejsze i bardziej pracochłonne, przez aplikowanie propozycji swego czynnego uczestnictwa w międzynarodowych programach badawczych. Recenzent wyraża nadzieję, że w przyszłości ten element dorobku naukowego habilitanta zostanie znacząco poprawiony.

Równie uboga wydaje się być wskazana przez habilitanta na polu krajowym jego współpraca międzyuczelniana. Trudno bowiem za taką uważać jego wystąpienia na licznych konferencjach naukowych. Recenzent zauważa w tym zakresie co prawda współpracę z uczelnią w Pile. Dotyczy ona jednak dydaktyki nie zaś ściśle współpracy naukowej. W złożonym do oceny wniosku przywołane jest również zaproszenie do wygłoszenia tak zwanych „Invited lectures” w ramach konferencji organizowanej w Łodzi w 2021 roku. Chodzi jednak o to, że osiągnięcia naukowe habilitanta kojarzą się jak dotąd w zasadzie jedynie z Politechniką Poznańską. Przeglądając nazwiska autorów przypisanych do niego publikacji trudno bowiem wskazać jakąkolwiek osobę spoza tej uczelni. Recenzent żywi nadzieję, że w postępowaniu habilitacyjnym prowadzonym przed Komisją zostaną podane kolejne, odpowiednio udokumentowane, dowody potwierdzające tego rodzaju współpracę.

8. Osiągnięcia na polu dydaktycznym i organizacyjnym

Wykazane w złożonym wniosku osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne habilitanta są powszechnie znane i nie budzą żadnych wątpliwości recenzenta. Na swojej macierzystej uczelni prowadzi on zajęcia z przedmiotu „Konstrukcje Metalowe”, zarówno na pierwszym jak i na drugim stopniu studiów. W ramach projektu „Era Inżyniera” przygotował program prowadzonego przez siebie w języku angielskim na studiach stacjonarnych drugiego stopnia przedmiotu „Metal Structures”. W ramach projektu POWR.03.05.00-00-Z041/17 opracował program i prowadzi w języku angielskim na studiach pierwszego stopnia zajęcia z przedmiotu „Timber Structures”. We współpracy z Wydziałem Architektury Politechniki Poznańskiej na pierwszym stopniu studiów prowadzi w języku angielskim przedmiot „Building Construction”. Prowadził również zajęcia na studium podyplomowym „Eurokody w praktyce”. Szkolił także młodą kadrę inżynierską na temat modelowania konstrukcji inżynierskich w programie AxisVM. Jest promotorem 69 prac inżynierskich i 53 prac magisterskich.

Jest członkiem Rady Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Poznańskiej. Poza tym, w kadencji 2020 – 2024, jest członkiem Senatu na swojej macierzystej uczelni.

Na szczególne podkreślenie recenzenta zasługuje praca habilitanta w charakterze sekretarza Komitetu Organizacyjnego organizowanej w Poznaniu konferencji naukowej ICMS 2021. Została ona przez środowisko krajowe i międzynarodowe nie tylko dostrzeżona ale i doceniona. To także dzięki jego pracy konferencja ta okazała się niewątpliwym sukcesem. Dodatkową pracą habilitanta w odniesieniu do tej konferencji był jego udział w pracach edytorskich związanych z wydaniem materiałów konferencyjnych w renomowanym wydawnictwie międzynarodowym.

Kandydat był również członkiem komitetów organizacyjnych innych konferencji, w tym w szczególności konferencji naukowej ICPS5 2018, a także studenckich konferencji IKAR 2015 oraz Budmika (edycje z roku 2016 i z roku 2018).

Habilitant pełnił funkcję promotora pomocniczego w jednym zakończonym (pana mgr inż. Mikołaja Bartkowiaka) i jednym trwającym obecnie (pani mgr inż. Katarzyny Ciesielczyk) przewodzie doktorskim. Za swoją działalność był wielokrotnie nagradzany Nagrodą Rektora Politechniki Poznańskiej. Jest wielokrotnym recenzentem publikacji w wielu renomowanych międzynarodowych czasopismach naukowych.

9. Współpraca z otoczeniem gospodarczym

Pan dr inż. Robert Studziński jest współautorem wielu ekspertyz i innego rodzaju opracowań technicznych wykonanych na zamówienie instytucji państwowych, firm, przedsiębiorstw lub ewentualnie innych podmiotów otoczenia gospodarczego. W zestawie tym należy szczególnie wyróżnić opracowania przygotowane dla producentów płyt warstwowych (4 pozycje przed uzyskaniem stopnia doktora i 5 pozycji po jego uzyskaniu). Pozostałe ekspertyzy odnoszą się do oceny konstrukcji innego typu (5 pozycji przed uzyskaniem stopnia doktora i 5 pozycji po jego uzyskaniu).

W opinii recenzenta powyższe zestawienie w wystarczającym stopniu potwierdza, że w reprezentowanej przez siebie dziedzinie nauki kandydat ma wiedzę nie tylko teoretyczną ale także praktyczną. Posiada doświadczenie niezbędne do formułowania specjalistycznych opinii a następnie do ich merytorycznego uzasadniania.

Szkoda, że w swoim wniosku habilitant nie podaje żadnych informacji na temat swojego ewentualnego członkostwa w organizacjach branżowych, i zawodowych zarówno tych międzynarodowych jak i tych krajowych.

10. Podsumowanie i wniosek końcowy

Końcowa ocena recenzenta, sumująca dotychczasowy dorobek habilitanta, jest, pomimo wskazanych wcześniej wątpliwości, jednoznacznie pozytywna. Składa się na nią pozytywna opinia co do wartości naukowej zestawu publikacji przedstawionego do weryfikacji i również pozytywna opinia na temat jego działalności pozanaukowej, w tym dydaktycznej i organizacyjnej. Jak wspomniano wcześniej, wyniki badań wnioskodawcy, nakierowane na rozpoznanie zachowania się pod obciążeniem płyt warstwowych wykonanych z różnych materiałów, przy różnych warunkach brzegowych, w opinii recenzenta mogą mieć przypisane do siebie niewątpliwe cechy oryginalności. Recenzent przyznaje im również istotną wartość poznawczą, wpisującą się w dotychczasowe dokonania innych autorów w tej dziedzinie i w sposób komplementarny te osiągnięcia dopełniająca. Wydaje się również, że habilitant, po początkowej współpracy w mniej lub bardziej licznych zespołach autorskich, w miarę nabywania doświadczenia stał się w dużej mierze naukowcem samodzielnym, a więc takim który jest zdolny tworzyć „własne” zespoły badawcze i w sposób efektywny nimi kierować. Wskazane jest przy tym znaczące poszerzenie „bazy” autora i wyjście ze swoimi rozważaniami poza środowisko naukowe Politechniki Poznańskiej. Bez wątplenia ubogaci to merytorycznie dyskusję prowadzoną na tym polu przez habilitanta dzięki jego otwarciu na nowe idee i nowe metody badawcze. Recenzent uznaje, choć z pewnym oporem, wykazany przez wnioskodawcę i realizowany przez niego dotychczasowy zakres współpracy międzynarodowej jako

wystarczający do pozytywnego opiniowania w tym zakresie. Niemniej jednak, w jego opinii, wymaga on w przyszłości znacznego wzbogacenia. Habilitant nie ma w tym względzie ograniczeń. Wydaje się, że warto wykazać się na tym polu samodzielną inicjatywą i spróbować aplikować do co najmniej jednego z międzynarodowych programów badawczych organizowanych przez różne ośrodki naukowe. Tego rodzaju współpraca mogłaby zresztą okazać się wiarygodnym narzędziem weryfikacji wartości rozwiązań proponowanych przez kandydata. Swoją pozytywną ocenę w tym zakresie recenzent sformułował jednak dopiero po dodatkowym uwzględnieniu w tym podsumowaniu wykazanego przez habilitanta zestawu czasopism, w których został on poproszony o opracowanie merytorycznych recenzji warunkujących ewentualną publikację przesłanych do tych redakcji artykułów. Są to w większości uznane czasopisma o zasięgu międzynarodowym i, w rozumieniu recenzenta, sam fakt zaproponowania przygotowania tych recenzji świadczy o dostrzeżeniu znaczącej roli habilitanta w reprezentowanej przez niego dziedzinie nauki.

Jak zaznaczono wcześniej, pomimo tej pozytywnej oceny, będę wdzięczny za ewentualną deklarację habilitanta, przedstawioną pisemnie członkom Komisji, w której poinformuje on czy w najbliższej przyszłości zamierza podjąć starania o umiędzynarodowienie swoich badań, a jeśli tak, to w jaki sposób i w jakim zakresie chce to uczynić. Kandydat może przy tym pokazać, że w swoich najnowszych dociekaniach naukowych współpracuje w szerszym zakresie z osobami spoza Politechniki Poznańskiej. Dokument ten, o ile to możliwe, może towarzyszyć uzupełnionym deklaracjom współautorów, takim w których w sposób jednoznaczny zostanie wyeksponowany i odpowiednio potwierdzony procentowy udział wnioskodawcy w powstaniu kolejnych dzieł wykazanych przez niego jako jego podstawowe osiągnięcia naukowe.

Żadnych zastrzeżeń recenzenta nie budzi natomiast dotychczasowa działalność dydaktyczna i organizacyjna kandydata. Ocena w tym względzie jest jednoznacznie pozytywna. Szkoda tylko, że nie wykazał on w przygotowanym przez siebie wniosku swojej przynależności do organizacji branżowych i zawodowych (oczywiście, jeżeli takowa przynależność rzeczywiście ma miejsce).

W konkluzji do niniejszej recenzji dotychczasowy dorobek kandydata, pana dr inż. Roberta Studzińskiego, zarówno ten naukowy jak i ten dydaktyczny, zawodowy i organizacyjny, oceniam jako wystarczający do ubiegania się o nadanie mu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk inżynieryjno – technicznych, w dyscyplinie „inżynieria lądowa i transport”, w sensie spełniania wymagań określonych w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce” (Dz. U. z 2018, poz. 1668, z późniejszymi zmianami). W związku z tym popieram wniosek habilitanta o dopuszczenie go do dalszych etapów postępowania i o nadanie mu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

